יאיר עילם 16.7.26
כל הזכויות שמורות

מוקדש: למטפלים שאיש אינו רואה ולאנשים שהם ממשיכים לאהוב, גם כשהזיכרון כבר אינו יודע לקרוא להם בשם.

בני ילד טוב

דינה החליטה שבאותו בוקר לא תבכה. זו הייתה החלטה נאה ואפילו אופטימית, ולכן החזיקה מעמד שלוש דקות.

"באיזה בנק אני?" שאל בני מן הסלון.

דינה עמדה במטבח עם קומקום ביד, עצמה עיניים וספרה עד חמש. פעם הייתה סופרת עד עשר, אבל עם הזמן למדה שאין טעם לבזבז מספרים טובים על שאלות שחוזרות כל עשר דקות, או דקה, או שעתים.

"אתה בבנק לאומי," אמרה.

"לא נכון," אמר בני, "אני בבנק דיסקונט. מורד הפקיד, תמיד עושה לי קפה".

"מורד יצא לפנסיה לפני עשרים שנה".

"מסכן," אמר בני. "הוא היה ילד טוב". אחרי רגע הוסיף: "איפה המפתחות של האוטו"?

"אין לך רישיון".

"מי לקח לי אותו"?

"הרופא".

"מה הוא מבין? הוא בקושי יודע לרשום אקמול". דינה מזגה תה. היא לא ידעה אם לצחוק או לצעוק, ובחרה באפשרות השלישית: לשים יותר מדי סוכר.

בני לגם, עיקם את פניו ואמר: "את מנסה להרעיל אותי"?

"עם סוכר"?

"מתחילים בקטן", אמר בני.

היא התיישבה מולו. בני היה עדיין בני: אותם עיניים, אותה מצחייה של שיער לבן, אותה נטייה להיראות נעלב גם שלא הבין ממה. אבל בכל יום חלק קטן ממנו נמס. לא בבת אחת. המחלה לא לקחה אותו כמו גנב אלים. היא העלימה אותו בעיתיות: כל יום קצת, רק שכל יום לא היה ברור כמה קצת זה יהיה היום.

הטלפון צלצל. דינה ראתה את המספר ונאנחה. אמא של בני. בת המאה ואחת, בריאה יותר מכל ילדיה, ובטוחה שהעולם נברא בעיקר כדי לאכזב אותה.

"בני!" קראה דינה. "אמא שלך". בני הזדקף מיד, "אמא שלי חיה"?

"כן".

"בת כמה היא"?

"מאה ואחת".

"ילדה".

דינה העבירה לו את הטלפון. "אמא?" אמר בני. קולה של אימו נשמע חזק מספיק כדי להרעיד את בני, "מה קרה?" שאל.

"בני, אתה לא תאמין מה המטפלת עשתה לי".

"מה"?

"היא גנבה לי חולצה".

"איזו חולצה"?

"החומה".

"אמא, אין לך חולצה חומה".

"בטח שיש לי. קניתי אותה ב־1963".

"ומכרת אותה בשוק הכרמל ב- 1999, כבר אז טענת שיש בה חורים שהעכבר חורר כשהתגורר בבית".

דינה כמעט נחנקה מהתה.

"אל תתחכם," אמרה האם. "רמי, אחיך התקשר אתמול. הוא נוסע לחוץ לארץ עם החברה החדשה שלו, לפחות מישהו חי".

"גם אני חי," אמר בני.

"אתה בסדר גמור," אמרה האם מיד. "דיברתי איתך עכשיו. אתה עונה. הרופאים סתם מבלבלים את המוח, תיקח אקמול ותישן טוב".

"אני לא ישן טוב".

"אז כדור שינה".

"אני לא יודע איפה הכדורים".

"תשאל את דינה. בשביל זה היא שם".

דינה הביטה בקיר. לפעמים נדמה היה לה שהקירות בבית יודעים עליה יותר מהילדים, האחים, והשכנים. אחרי השיחה בני החזיר לה את הטלפון ואמר: "אמא אומרת שאני בסדר".

"אם אמא אומרת, מי אני שאתווכח".

"את כועסת"?

"מה פתאום".

"את נראית כמו מישהי שרוצה להכות את החתול", אמר בני. רק שהחתולה ציפורה, מתה לפני שלוש שנים משברון לב. נגמרו העכברים בבית ולא היה לה יותר עם מי לשחק.

"זה עובר לי".

"אני ילד טוב," אמר בני פתאום.

דינה הביטה בו. זה היה משפט שהופיע אצלו לאחרונה. לפעמים אמר אותו אחרי שבלבל את התרופות, לפעמים אחרי שצעק עליה, לפעמים בלי סיבה.

"אני יודעת," אמרה.

"אם אני ילד טוב, למה כולם לא באים"?

האמירה הזאת גרמה לדינה לתחושת כאב. היא קמה במהירות כאילו שכחה משהו. אבל האמת היתה שהיא לא שכחה כלום. להפך, היא זכרה יותר מדי.

לבני היו שני אחים ואחות. האחות גרה בקנדה כבר ארבעים שנה, הקימה מספר בתי ספר למחול קלאסי והכשירה מאות רבות של ילדות כרקדניות מקצועיות. אבל להגיע ארצה כדי לראות את אחיה, לא עלה על דעתה.

האח הצעיר - רמי, אמר שאין לו כוח. האח השני שלח כל יום שישי ברכה לשבת, לפעמים עם ציור של יונה, לפעמים עם פרח, ופעם עם הכיתוב "שנזכה לראות את כל החטופים חוזרים הביתה". רק את אחיו, החטוף בידי מחלתו, לא בא לראות וגם לא התקשר.

והייתה גם פלא, בתו של בני, שגרה במטולה. היא התקשרה פעם בשבוע, שאלה "מה נשמע, אבא?" ובני אמר: "אני משתפר. עוד מעט אקח את הרכב ואבוא לראות את הנכדים. בלי אמא. היא מדכדכת אותי".

ופלא הייתה אומרת: "יופי, אבא, תשמור על עצמך". כאילו זה היה דבר שאדם במצבו יכול לעשות לבד.

באותו ערב, אחרי שבני נרדם בכורסה מול החדשות, הופיע השד הכחול. הוא התיישב על המדף ליד התמונות הישנות, רגל על רגל. שד כחול־לבן, קטן, שמנמן, ובעל הבעה של מי שראה ויודע הכל.

"לא עכשיו," אמרה דינה.

"זה בדיוק הזמן שלי," אמר השד. "אני מופיע רק כשאנשים אומרים לא עכשיו".

"אני עייפה".

"אני יודע".

"אתה לא יודע כלום".

"אני יודע איפה שמת את המשקפיים".

דינה קפאה.

"איפה"?

"במקרר".

"שטויות".

"במדף השני, ליד הקוטג".

דינה הלכה למקרר ובדקה ואכן המשקפיים היו ליד הקוטג'.

היא חזרה לסלון. "אתה שמת אותם שם"?

"לא. אבל אני לוקח קרדיט כשאפשר".

"מה אתה רוצה ממני"?

"להגיד לך שאת לא לבד".

"אני כן לבד".

"לא," אמר השד. "את מוקפת באנשים שלא מגיעים".

"זה אותו דבר".

"לא. זה יותר מעליב".

דינה התיישבה, בני נחר נחירה קטנה. על המסך אמר פרשן משהו נחרץ על מצב המדינה. דינה חשבה שמצב המדינה בוודאי טוב יותר ממצבה.

"אני רוצה לצעוק עליהם," אמרה. "על הילדים, על האחים שלו, על אמא שלו. להגיד להם שאין עוד הרבה זמן, שהוא הולך ונעלם מול העיניים".

"אז תצעקי".

"וזה יעזור"?

"לא," אמר השד. "אבל לפעמים צעקה עדיפה משקט".

למחרת בבוקר דינה כתבה הודעה בוואטס-אפ המשפחתי: מצבו של בני הולך ונעשה רע מידי יום. אני צריכה שתבואו! לא בעוד חודש, עכשיו. מי שלא יבוא, שלא יספר אחר כך שהוא לא ידע.

היא קראה את ההודעה שלוש פעמים, מחקה את המילה "עכשיו", החזירה אותה, מחקה "מי שלא יבוא", החזירה גם אותה, ואז שלחה.

האחות מקנדה שלחה לב. האח הצעיר כתב: "קשה לי נפשית". האח השני שלח: "שבת שלום ושיהיה שבוע מקסים".

פלא כתבה: "אמא, אני מבינה אותך, אבל גם לנו לא פשוט".

דינה הביטה במסך. "גם לנו לא פשוט," חזרה בקול. בני, שישב ליד השולחן וניסה למרוח גבינה על מפית, הרים ראש.

"מי זה לנו"? שאל.

"עזוב".

"אני ילד טוב"?

"כן".

"אז למה את עצובה"?

"כי גם ילדים טובים לפעמים נשכחים".

בצהריים הגיע יהושוע. יהושוע היה השכן מהקומה השלישית. אחד שלא בדיוק הלך בתלם. הוא אהב להיכנס בלי לדפוק, להביא עוגיות שאיש לא ביקש, ולהגיד משפטים לא ברורים.

"דינה!" קרא מהדלת, "באתי לבדוק אם אתם עדיין חיים".

"יהושוע, אתה לא יכול להיכנס ככה".

"אני יכול. הנה, נכנסתי".

בני הביט בו בחשד. "מי אתה"?

"אני יהושוע הפרוע".

"אתה מהבנק"?

"הלוואי", אמר יהושוע "הייתי לוקח לעצמי הלוואה ולא מחזיר".

בני חייך, זו הייתה הפעם הראשונה שחייך באותו יום.

יהושוע התיישב לידו. "בני, שמעתי שאתה רוצה לנסוע למטולה".

"כן. אקח את הרכב ואסע".

"מצוין, יש רק בעיה קטנה".

"איזו"?

"אין רכב".

בני חשב על זה ברצינות, "הוא יחזור"?

"לא בזמן הקרוב".

דינה רצתה לכעוס על יהושוע, אבל בני צחק וצחוק אצל בני היה דבר יקר. כעבור זמן קצר בני נרדם.

"את צריכה לצאת," אמר יהושוע לדינה.

"גם אתה"?

"כן. כל מי שיש לו עיניים רואה שאת עומדת לקרוס. אפילו ברכה מקומה רביעית אמרה לי אתמול שאת נראית לא טוב".

"ברכה?"

"כן".

"אני לא יכולה".

"את יכולה לצאת לשעה".

"ומה אם יקרה משהו"?

"משהו יקרה בכל מקרה. השאלה היא אם את עדיין תהיי שם בשבילו".

"קל לך לדבר".

"נכון," אמר יהושוע, וסיפר לדינה על מרכז יום חדש שנפתח בשכונה. "קוראים לו 'הבית שלנו'. יש שם מטפלים, מוזיקה, קפה ואנשים ששוכחים זה את זה בכבוד".

"בני לא יסכים".

"בני גם חושב שהוא יכול לנהוג ברכב שאין לו יותר, זה לא מדד".

ביום ראשון דינה לקחה את בני לשם. בני לבש חולצה מכופתרת והתעקש לקחת ארנק, "אולי אצטרך לשלם" אמר.

"על מה"? בני לא ענה.

אישה בשם קלר פגשה אותם בכניסה. היא הייתה מטופלת, לא עובדת, אבל התעקשה לברך כל אדם כאילו המקום שייך לה.

"שלום," אמרה לבני, "אתה החתן"?

"אני לא יודע," אמר בני.

"גם אני לא. זה סימן טוב".

דינה לא ידעה אם לצחוק, אבל הצחוק התפרץ ממנה בעל כורחה.

קלר אחזה בידה, "את נראית עייפה".

"כולם אומרים לי את זה בזמן האחרון".

"אני לא זוכרת מה אמרתי אתמול, אז תאמיני לי שזה טרי מהבוקר".

ואז הגיעה המטפלת. היא הסבירה לדינה שקלר זכתה פעם בלוטו. מאז הייתה חוזרת ואומרת: "כסף זה דבר מצוין אם זוכרים איפה שמים אותו. לי אין מושג, אז אני חופשיה מדאגות".

בני וקלר התיישבו ליד שולחן היצירה. המטפלת נתנה להם לצייר.

"מה לצייר?" שאל בני.

"בית," אמרה קלר.

"של מי"?

"של מי שזוכר לחזור".

בני צייר עיגול, שני קווים וחלון מרחף באוויר.

"זה בית?" שאלה דינה בעדינות.

"לא," אמר בני. "זה בנק".

"ולמה יש לו חלון"?

"שמורד ייתן לי קפה".

קלר מחאה כפיים ואמרה: "שיכין גם לי".

בפעם הראשונה מזה חודשים שדינה יצאה מהבניין בלי בני. היא הלכה לבית קפה סמוך. הזמינה קפה הפוך ועוגה. כשהמלצר שאל אם לחמם, היא כמעט ענתה: "לא יודעת, תשאל את בני." במקום זה אמרה: "כן".

היא ישבה לבד, בהתחלה הרגישה אשמה. אחר כך הרגישה עוד יותר אשמה על כך שהקפה טעים ואז הופיע השד הכחול על הכיסא מולה.

"אל תגיד כלום," אמרה.

"לא התכוונתי".

"אתה תמיד מתכוון".

"נכון".

"אני נוראית"?

"כי את שותה קפה"?

"כי אני נהנית".

השד נשען לאחור, "דינה, את לא בוגדת בבני כשאת נושמת".

היא שתקה.

"את יודעת מה הבעיה של מטפלים?" שאל.

"שהם עייפים"?

"לא. שהם מבטלים את עצמם".

"ואם אני לא אבטל את עצמי"?

"אז אולי תזכי להישאר מספיק זמן כדי לאהוב אותו גם מחר".

דינה נגסה בעוגה. היא הייתה מתוקה מדי, משום מה זה גרם לה לדמעות.

כשחזרה למרכז היום, בני עדין ישב עם קלר ושר שיר שלא הכיר. קלר ליוותה אותו בזיוף מלא ביטחון.

"אתה מכיר אותה?" שאלה דינה את בני.

"את מי"?

"את קלר".

בני הביט בקלר. "לא".

קלר קרצה, "גם אני לא מכירה אותי רוב הזמן".

"נהנית?" שאלה דינה.

"אני ילד טוב," אמר בני.

"כן, אבל נהנית"?

הוא חשב. "הייתה אישה נחמדה. היא אמרה שאני חתן".

"ואתה"?

"אמרתי שאני צריך לשאול את אשתי".

דינה חייכה. "יפה".

"את אשתי"?

"כן".

"אה," אמר בני. "אז תשאלי אותה".

באותו ערב התקשרה פלא. "אמא, אבא אמר שהיה במוסד".

"מרכז יום".

"הוא נשמע מבולבל".

"פלא, הוא חולה".

"כן, אבל אולי המקום הזה עושה לו לא טוב".

דינה עצמה עיניים ואמרה: "המקום עשה לו טוב. לך קשה לשמוע שהוא חולה".

שקט.

"את כועסת עליי"?

"כן".

"אמא"...

"אני לא כועסת כי את גרה רחוק. אני כועסת כי את קרובה מספיק כדי להתקשר, אבל רחוקה מספיק כדי לא לבוא ולראות אותו ואותי".

פלא התחילה לבכות. דינה כמעט התנצלה. אבל השד, שהפעם ישב על המיקרוגל, הרים אצבע כחולה ואמר בלי קול: אל תתקפלי!.

"אבא שלך לא יישאר כמו שהוא," אמרה דינה. "אם את רוצה שהוא עדיין יכיר אותך, תבואי עכשיו. אם את רוצה להכיר אותו גם כשהוא כבר לא יכיר אותך, תבואי גם אחר כך. אבל אל תחכי לרגע שיהיה לך נוח, כשיהיה לך נוח הוא כנראה כבר לא יהיה".

פלא אמרה שתנסה להגיע בשבוע הבא.

דינה אמרה: "אל תנסי, תגיעי!".

ביום שישי הגיע האח הצעיר. הוא עמד בדלת עם עוגה קנויה.

בני הביט בו. "מי זה"? שאל.

האח חייך חיוך נבוך ואמר: "זה אני, אחיך".

"יש לי אח"?

"כן".

"ילד טוב"?

האח בלע רוק, "לא תמיד".

הביקור היה מביך, אבל לא חסר ערך. האח ישב ליד בני. בהתחלה דיבר על מזג האוויר, אחר כך על מחירי הדירות, ואז בני שאל אותו: "אבא בבית"?

האח השתתק.

"אבא מת לפני שלושים שנה," אמרה דינה בשקט.

בני נראה מופתע: "הוא כעס"?

"לא," אמר האח. "הוא אהב אותך".

בני הנהן, "אני ילד טוב".

לרמי החלו לרדת דמעות מהעיניים. הוא נזכר בזיכרונות ילדותו בהם בני היה האח החזק שתמך בו כשנקלע לצרות. כשיצא, אמר לדינה: "לא ידעתי שזה ככה".

"ידעת," אמרה. "רק לא רצית לראות".

אחרי שבועיים הגיעה פלא עם שני ילדיה. הנכדים עמדו בסלון ולא ידעו כיצד לנהוג. "אבא," אמרה פלא בקול עליז מדי: "תראה מי בא".

בני הביט בנכדים. "איזה ילדים יפים".

"אלה הנכדים שלך".

"באמת? כל הכבוד לי".

הילד הגדול צחק. הילדה הקטנה התקרבה אליו והושיטה לו ציור. "ציירתי לך בית". בני לקח את הציור ברצינות ושאל: "יש בו בנק"?

"לא".

"אז תוסיפי. אדם צריך לדעת איפה הכסף שהחביא".

פלא הביטה בדינה, הפעם לא אמרה "הוא נשמע בסדר". היא ראתה, לא בדיוק הבינה, אבל מה שראתה היה קשה ואמיתי.

אחר כך, במטבח, פלא לחשה: "אמא, אני מצטערת".

דינה רצתה לומר לה: מאוחר מדי. רצתה לומר: איפה היית כשהייתי זקוקה לך, חודשים של שתיקה, בדידות ועייפות. במקום זה אמרה: "תבואי שוב".

"אני אבוא".

"לא בשבילי, בשבילו וגם בשבילך".

בערב, אחרי שכולם הלכו, בני היה שקט. דינה ישבה לידו.

"היו פה ילדים," אמר.

"כן".

"של מי"?

"שלנו".

"עשינו עבודה טובה"?

דינה חשבה על הילדים שלא באו, על הנכדים ששכחו, על האחים שנבהלו, על אמא בת מאה ואחת שמסרבת להבין ועל כל מה שנשבר בדרך.

"עשינו מה שיכולנו," אמרה.

"זה מספיק"?

"לא תמיד".

"אני ילד טוב"?

"כן, בני".

"גם את".

היא הופתעה. "אני"?

"כן, את מתעצבנת, צועקת, אבל את נשארת".

שם היא כבר לא הצליחה לעצור את הדמעות.

השד הכחול הופיע על גב הכורסה. "אל תתחיל," אמרה לו.

"לא אמרתי כלום".

"אתה חושב בקול".

"אני חושב שאת מתחילה להבין".

"מה"?

"שאהבה לא תמיד נראית יפה. לפעמים היא נראית כמו אישה שמחפשת משקפיים במקרר, מכינה תה לאדם שמאשים אותה בהרעלה, ועדיין מכסה אותו בשמיכה".

בימים הבאים מצבו של בני הידרדר מעט. לא דרמה גדולה. בדמנציה, גם ההידרדרות לפעמים: שקטה, פחות מילים, יותר מבטים, יותר שאלות בלי התחלה ובלי סוף.

הוא עדיין הלך למרכז היום ושם קלר המשיכה לקבל את פניו כאילו היה חתן. "שלום, בחור יפה".

"אני נשוי," אמר בני באחד הימים.

"למי"?

הוא הביט סביב, ראה את דינה ואמר: "כנראה לה. היא נראית מודאגת מספיק".

קלר הנהנה: "נשים מודאגות הן בדרך כלל נשים אוהבות".

יהושוע הצטרף אליהם פעם בשבוע. הוא היה יושב עם בני, קלר ודינה, ומנהל איתם שיחות על קפה, ירושות ונעליים במקרר.

"אני אומר לכם," הכריז יום אחד: "צריך להמציא צוואה הפוכה".

"מה זה?" שאלה דינה.

"כל חודש שילד לא בא לבקר, יורדים לו אחוזים".

קלר הרימה יד: "ולמי הולכים האחוזים"?

"לשכנים שמביאים עוגה".

"אני בעד," אמרה. "אני אוהבת עוגה".

בני שאל: "יש לי ילדים"?

יהושוע ענה: "יש. אבל הם מתנהגים כמו ועד הבית. הם מופיעים בעיקר כשצריך לשלם".

דינה צחקה, ואז נבהלה שצחקה.

יהושוע הביט בה. "מותר".

"מה מותר"?

"לצחוק על מה שכואב. אחרת הכאב מתנחל בנשמה".

לקראת סוף הקיץ הייתה לבני תקופה טובה. לא טובה באמת, אלא טובה יחסית. הוא חייך יותר, התנגד פחות ופעם אחת אפילו אמר לדינה: "תודה".

"על מה"?

"לא יודע," אמר. "אבל נראה לי שמגיע לך".

היא זכרה את המשפט הזה כמו שזוכרים תכשיט יקר. ואז הגיע ערב אחד שבו בני לא זיהה אותה.

הוא ישב על המיטה, הביט בה בפחד ושאל: "מי את"?

דינה נשמה עמוק. היא התכוננה לרגע הזה, ידעה שהוא עומד יגיע ועדיין, כשהיגיע הוא היכה בה בעוצמה.

"אני דינה".

"מה את עושה פה"?

"אני גרה פה".

"עם מי"?

"איתך".

"אני לא מכיר אותך".

"עוד תכיר," אמרה.

"אני רוצה הביתה".

היא התיישבה לידו, "גם אני".

הוא הביט בה. "את בוכה"?

"לא".

"את משקרת".

"כן".

"אני ילד טוב"?

היא אחזה בידו. "הכי טוב".

הוא נתן לה להחזיק לו את היד. לא כי זכר. אולי כי היד זכרה, אולי כי הגוף יודע לפעמים את מה שהמוח כבר לא מצליח למצוא.

למחרת במרכז היום, קלר שאלה: "מי האיש הזה"?

"בעלי," אמרה דינה.

"הוא יודע"?

"היום לא".

קלר חשבה על זה. "זה לא נורא".

"לא"?

"לא. לפעמים גם אני לא יודעת מי אני, ובכל זאת אני ממשיכה להיות אני".

יהושוע, שישב לידם, הוסיף: "ואפשר לאהוב גם שלא בדיוק זוכרים למה".

השד הכחול, שעמד מאחורי העציץ, חייך בפעם הראשונה.

"רק עכשיו הבנתם?" שאל. דינה הסתכלה עליו. "אתה יודע, בשביל שד, אתה די רגשן".

"אני לא רגשן," אמר. "יש לי נטייה קלה לדמעות".

בני הושיט פתאום יד אל דינה. דינה הניחה את ידה בתוך ידו.

קלר חייכה ומחאה כפיים בשקט, כאילו הייתה בהצגה טובה ודינה היא לא ידעה עם לצחוק או לבכות.

בערב, בבית, היא פתחה מחברת ישנה. פעם בני היה כותב בה רשימות קניות, מספרי טלפון. עכשיו היא כתבה בעמוד הראשון: בני ילד טוב.

מתחת כתבה:

זהו סיפור על אישה עייפה מאוד.
על גבר שהלך ונעלם, אבל לא הפסיק להיות ראוי לאהבה.
על ילדים שלפעמים באים מאוחר מדי, אבל אולי עדיין בזמן.
על שכנים שמבינים יותר ממשפחה.
על אישה בשם קלר ששכחה שזכתה בלוטו, אבל זכרה להיות נדיבה.
על יהושוע הפרוע, שדיבר שטויות כדי לומר אמת.
ועל שד כחול אחד, שידע הכול, חוץ מאיך מתקנים לב אנושי בלי לשבור אותו עוד קצת.

מן הסלון נשמע קולו של בני.

"דינה"?

היא קפאה. הוא קרא לה בשם.

"כן"?

"שטפת ידיים"?

היא פרצה בצחוק.

"כן, בני".

"יופי," אמר. "מחשבות לא נקיות יכולות לגרום צרות".

היא ניגשה אליו. הוא הביט בה ולא היה ברור אם הכיר אותה או רק הרגיש שהיא שייכת למקום שבו חש בטוח.

"את עצובה?" שאל.

"קצת".

"למה"?

"כי אני אוהבת אותך". הוא הנהן, כאילו זו תשובה הגיונית לגמרי.

"אז תשבי," אמר. "לא טוב לאהוב בעמידה".

דינה התיישבה לידו. בחוץ ירד הערב. בבית היה שקט. שקט מהסוג שמטפלים לומדים להוקיר. בני עצם עיניים כשידו נשארה בתוך ידה.

דינה חשבה על כל האנשים שלא באו בזמן, על אלה שאולי עוד יבואו, על אלה שלעולם לא יבינו. ואז חשבה על דבר אחר: יש אהבות המבוססות על זיכרונות משותפים, ויש אהבות גדולות יותר, כאלה שממשיכות להתקיים גם אחרי שהזיכרונות עוזבים.

לפעמים היד זוכרת את מה שהמוח כבר אינו מצליח לומר, ואולי זאת בדיוק ההגדרה של אהבה: לא לזכור את כל השנים שהיו, אלא לבחור מחדש, בכל יום, להישאר.

סוף, ואולי גם התחלה.

BANK
אקבול
שבת שלום
12
יום יום
ששי
יאיר זילם
2026

: